

Újpest-Belsőváros

2008. 01. 20.

Loránt Gábor

A gyülekezet válaszol 2.: ADAKOZÁSBAN

Olvasandó (lectio): 2Kor 8-9

Alapige (textus): 1Kor 16,1-2

Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjétek, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem. A hét első napján mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.

Imádkozzunk!

Urunk! Magasztalunk azért, mert elárasztasz bennünket mindazzal, ami erre a földi életre és az örökkévalóságra kell. Elárasztasz bennünket test-lelki javakkal egyaránt, és amikor mi adakozunk, csak abból adunk valamit vissza, amit Te adtál nekünk. Köszönjük, Urunk, hogy soha nem kell aggodalmaskodnunk az anyagiak felől, mert ha Téged, a Te igazságodat és a Te országodat keressük, akkor mindezek – mármint az anyagiak – megadatnak nekünk ráadásképpen. Köszönjük, Urunk, hogy kereshetjük a Te országodat és igazságodat, mert Jézus Krisztusban, egyszülött Fiadban megjelent közöttünk. Köszönjük, hogy Őt megismerhetjük, szív szerint imádkozhatjuk és dicsőíthetjük, mint Megváltónkat és Urunkat. Köszönjük, hogy Tőle és Átala van a mi hálaadásunk irántad. Urunk! Kérünk, hogy ez a mai vasárnap is legyen a hálának a napja, amikor megértünk valamit a Te Igéből és a szerint cselekszünk! Kérünk, hogy légy itt közöttünk Lelked és Igéd által. Kérünk, hogy Te ajándékozz élő Igét az igehirdetőnek és élő Igét mindannyiunknak, akik hallgatjuk a Te Igédet!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. (2Kor 8,9)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

A mai témánknak kettős aktualitása van.

- Egyrészt az istentiszteletről szóló sorozatban ma érkezünk el az adakozáshoz.

Három hete arról szól Isten Igéje, hogy az istentisztelet során Isten szól, először is Igében és igehirdetésben. Aztán kéthete arról beszéltünk, hogy Isten szól – másodjára – áldásban. S amikor Isten megszólít bennünket, akkor – ahogy az elmúlt vasárnap Emília ezt különösen is hirdette –: ha Isten Szent Lelke munkálkodik bennünk, hogyha beteljesedünk Szentlélekkel, akkor megszületik a válasz is az Ő megszólítására. Így volt szó arról (a múlt vasárnap), hogy a gyülekezet válaszol, először is: énekekben és imádságban. Most pedig arról lesz szó, hogy a gyülekezet válaszol adakozásban. Ez az egyik aktualitás.

- A másik aktualitás pedig az, hogy ma tartjuk a diakóniai vasárnapunkat. Amint ezt a Testvérek ezt tudják is, az istentiszteletet követő kis szünet után előadást hallgatunk meg, és beszélgetést tartunk a szeretetszolgálati iroda munkatársaival. A diakónia, a szeretetszolgálat és az adakozás a legszorosabb összefüggésben vannak egymással. Természetesen a diakónia nem azonos az adakozással, az adakozás viszont része a diakóniának.

A most rövidebb igeszakaszról textusként felolvasott Ige alapján **négy kérdésre** keresünk választ.

Az első kérdés az, hogy mi az adakozás célja. A második: mi az adakozás módja. A harmadik: hol és mikor történjék az adakozás. És negyedjére szó lesz az adakozás forrásáról és mértékéről.

Most megpróbáljuk az ilyen kérdésekre adandó válaszokban keresni Isten üzenetét.

1 Az első kérdés tehát az, hogy mi az **adakozás célja**. „*Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti...*” – így kezdi ezt a

gondolatmenetet Pál apostol. Tehát az adakozás célja a szentek javára szolgál.

Kik a szentek? Erről már nagyon sok szó esett: az újjászületett emberek, a Krisztusban élő hitre jutottak, a hívők. A szentek – a gyülekezet élő hitű tagjai. Itt, a Korintusi 1. levélben egészen konkrétan a jeruzsálemi gyülekezet bajbajutott tagjairól van szó.

Hogyha továbbolvastam volna az Igét, akkor látnánk azt, hogy „*Amikor pedig megérkezem, azokat, akiket ti alkalmasnak találtok, elküldöm ajánlólevéllel, hogy adományotokat elvigyék Jeruzsálembe...*” (rész 3. vers)

Erről a jeruzsálemi gyűjtésről nagyon sok szó esik a Bibliában. Az Apostolok cselekedeteiről írott könyvben is van szó arról, hogy egy Agabosz nevű próféta megjövendölt egy éhínséget (ApCsel 11,28), amely be is következett Claudius császár idejében. Pál apostol leveleiben, még hozzá négyben is van szó a jeruzsálemi gyülekezet szegényeinek megsegítéséről: Róm 15,26, 1Kor, 2Kor (ahonnan a lectiót, ill. textust vettem), valamint a Gal 2,10 is utal erre.

Tehát éhínség volt a Közel-Keleten, Izráel földjén is- A jeruzsálemi gyülekezet szükségben lévő tagjai nagyon megéreztek ennek az éhínségnek a nyomorúságát, és szerte az akkor ismert világ felén, amelyen akkor már járt korábban Pál apostol, meghirdette az adakozást, hogy adakozzanak a testvérek a jeruzsálemi ínségben lévők számára.

De ha most a konkrét igehely körülményeiből megpróbálunk kitekinteni, és megnézzük azt, hogy mi az adakozás célja, akkor általánosságban is három célról beszélhetünk.

► Az egyik: a helyi gyülekezet tagjainak megsegítése, ez a gyülekezeti diakónia, a helyi diakónia. Erről sokat olvasunk rögtön az első gyülekezet életéből: „*A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá. József például, akinek az apostolok a Barnabás melléknevet adták, ami azt jelenti: Vigasztalás fia, egy ciprusi származású lévita, mivel földje volt, szintén eladta, elhozta a pénzt, és letette az apostolok lába elé.*” (ApCsel 4,32-37)

Látjuk azt, hogy a gyülekezeten belül (ez a jeruzsálemi gyülekezet, egy korábbi időben) nem volt szűkölködő. A görögök és a zsidók is

jótékonykodtak a rászoruló javára, a keresztyének közösségvállalása azonban messze túlment ezen!

Kicsit olyan a kettő közötti különbség, mint ahogyan Jézus beszél a szegény özvegyasszony két fillérjéről. (Mk 12,41k; Lk 21,1k) Mert amikor ott állt a templomi perselynél Jézus és tanítványai, és látták, hogy sokan a fölöslegükből sokat adnak bele, de volt egy özvegyasszony, aki a teljes vagyonát, azaz két fillért dobott a perselybe. S akkor Jézus így szólt: "Ez az özvegyasszony szegénységéből mindent beletett, a többiek pedig csak a fölöslegükből adtak." Így a görög és zsidó jótékonykodás a fölösleg odaadása volt: annak, aki rászorult, valamilyen alamizsnát adtak. De a keresztyének közösségvállalása ennél sokkal-sokkal mélyebb volt. Néha már csaknem az özvegyasszony két filléréig ment el; nem összegében, hanem lelkületében.

A helyi gyülekezet tagjainak megsegítése tehát a gyülekezeti diakónia.

► De az 1Kor-beli részben, amit felolvastam, a gyülekezetek közötti közösségvállalásról van szó. Az akkor ismert fél világ gyülekezetei tudtak a jeruzsálemi ínségről, és adakoztak is a testvérek megsegítésére, ahogy már említettem.

Nagyon fontos, hogy ha valamely gyülekezet anyagilag tehetősebb, akkor ne csak önmagával legyen elfoglalva, és ne csak a saját dolgai körül forogjon, hanem nézzen körül, hogy hol van máshol szükség. Így szoktunk mi is minden esztendőben a káposztásmegyeri templom építésére egy bizonyos összeget adni. Így szoktunk időnként gyűjteni iskolák, missziók vagy más gyülekezetek megsegítésére, mert hiszen ez minden gyülekezetnek kötelessége.

► De ez a két dolog, hogy a helyi gyülekezet rászoruló tagjainak megsegítése, és a rászoruló gyülekezetek megsegítése nem jelenti azt, hogy érzéketlenek lennénk a hitetlenek szenvedései és szükségletei iránt. De segíteni elsősorban a szentek felé kell! Ahogyan Pál apostol a Gal 6,10-ben írja: „*Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben*”. (Vagy ahogyan Károli fordítja: „*hitünk cselédeivel*”).

Tehát mindenkivel tegyünk jót, de leginkább, elsősorban azokkal, akik testvéreink a hitben.

Ez tehát az adakozás célja.

Mindamellet a mai valóságból kiindulva szólni kell arról is, hogy nekünk már vannak épületeink, és ennek a tatarozása ismert a Testvérek előtt, hiszen a tavalyi esztendőben megújult a templomtornyunk. Pál apostol korában még nem voltak ilyen értelemben vett templomok.

Akkoriban házaknál gyűltek össze, hiszen akkor volt terjedőben a keresztyénség; nekik ilyen értelemben vett anyagi gondjaik nem voltak, hogy a gyülekezet közüzemi költségeit ki kellett volna fizetni. De nekünk már vannak ilyen gondjaink is!

2 Menjünk tovább, és tegyük fel a második kérdést: mi **az adakozás módja?** „*Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjetek, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem*” – mondja Pál apostol. Tehát rendelés alapján, rendben kell mennie az adakozásnak.

Láttuk az első gyülekezet életéből is, hogy akik eladogatták javaikat, (földjeiket, birtokaikat), azok a pénzt letették az apostolok lábai elé. Nyilván lehet saját elgondolás alapján is adakozni, Isten személyes iránymutatása szerint X-nek, vagy Y-nak esetleg adhatok vagy küldhetek egy borítékot, és Isten nagyon meg tudja áldani egy ilyen segítségnyújtást is. Ismerjük mindannyian egyik presbiter-testvérünknek a történetét, aki postán kapott egy összeget egy fiktív feladótól. De a név és a cím alapján aztán rájött arra, hogy itt egy hitben járó testvér küldte azt az összeget.

Igen! Van ilyen, de az az általánosabb és a jobb megoldás, ha szervezeten történik. Láthatjuk ezt a 2Kor-ból is, ahol Pál apostol egészen részletesen leírja nemcsak a lelkületet, hogy hogyan kell adakozni, hanem azt is, hogyan küldi el Tituszt, hogyan fogadják. Más testvért is küldenek mellé, összegyűjtik az adományokat, majd azután elviszik Jeruzsálembe. Tehát szervezett módon történt az adakozás!

Ez mind a mai napig így is van, hiszen a gyülekezet elöljáróinak vagy a diakóniai bizottságnak nagyobb rálátása van akár a gyülekezeten belüli szükségre, akár más gyülekezet problémáira. Ha valaki észrevesz valamilyen szükségletet, vagy valamilyen problémát, a rendnek inkább megfelel, ha felhívja a gyülekezet elöljáróinak figyelmét rá, és nem egyénieskedik. Mondom: nehogy félreértsenek a Testvérek, hogyha valakit Isten Lelke indít, adjon testvéreinek vagy adjon másnak, ahogyan neki tetszik, de mégis ez talán a ritkább, és gyakoribb, és jobb, amikor ez szervezeten történik.

Már csak azért is, hogy ne alakuljon ki vetélkedés vagy pártoskodás. Ne alakuljon ki esetleg licitálás. Hogyha meghirdetünk bizonyos célokat, és azzal egy közös kalapba kerülnek az adományok, akkor ki van húzva a méregfoga az egyénieskedésnek és a pártoskodásnak.

Látjuk, hogy az adakozás módjában még Jézus is alkalmazkodott korának rendjéhez. Itt nem is annyira az adakozásra gondolok, hanem a templomadó megfizetésére. Amikor Jézusnak megüzenték, hogy fizesse

meg a templomadót (Mt 17,24k), ami kötelessége volt minden zsidó embernek, akkor Jézus megkérdezte Pétertől, hogy vajon a királyok szoktak-e gyermekeiktől adót szedni. Mondta Péter, hogy „Nem”. „Hát így nekünk sem kellene fizetnünk templomadót, *de hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vesd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.*” Végül is – bár Neki igazán nem kellett volna megfizetnie a templomadót, hiszen Isten Fia volt, s melyik király az, amelyik fiától adót követel –, de mégis, a rend kedvéért megfizette a templomadót.

3 Harmadik kérdésünk, hogy **hol és mikor történjék az adakozás.** Azt lehet mondani, hogy az adakozás elsődleges módja az, hogy az istentiszteleten történjék. Így olvassuk a 2. versben: „*A hét első napján mindegyikötök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle...*” Tehát a hét első napján, azaz: vasárnap. Akkor kellett összegyűjteni és félretenni. Már Pál apostol idejében is ez volt a rend! Tudjuk, hogy az első perselyt sok-sok évszázaddal korábban Joás király készítette, amikor a jeruzsálemi templomot akarták renováltatni. Mindig gyűjtögették a pénzt rá, de valahogy elfolyt erre, elfolyt arra. Akkor Joás király egy doboz tetejére fúratott egy lyukat, és azt odatették a templom bejáratához. Ez volt az első persely a történelem során. (2Kir 12,5-15)

Gyülekezetünkben is – tudják a Testvérek – a kijáratnál a presbiterek perselyeznek, és ki van téve egy nagyobb láda is templomrenoválásra. Bibliaórán is van adakozás, és sokszor kiteszünk egy céladomány-perselyt. Ez ugyan még nem a hirdetések helye, de hadd mondjam, ha már itt tartok, hogy jövő vasárnap és két hét múlva vasárnap egy-egy iskola fog bemutatkozásra jönni hozzánk: A Julianna református általános iskola, és a Benkő István általános iskola és gimnázium. Ma is, meg a következő alkalmakkor is ki lesz téve a céladomány-persely, ezeknek az iskoláknak a megsegítésére.

Vagy – ezt is tudják a testvérek – istentisztelet után, a pénztárban (hiszen az is a hét első napján van) egyházfenntartói járulékot, adományt lehet fizetni. Ez így van rendjén, mert a Biblia ezt támogatja.

Keveset szoktunk beszélni arról, hogy az államtól mi nem kapunk támogatást, a gyülekezetek nem kapnak semmiféle támogatást, csak a hittanórák díját.

Tavaly az önkormányzattól kaptunk 800 ezer forintot a renoválásra, és 185 ezer forintot hittankönyvekre, de alapvetően minden, ami a gyülekezet életében történik, a Testvérek adakozásából történik. Legalább is

túlnyomórészt így kellene lennie! Ne haragudjanak a Testvérek, hogy prédikáció közben számadatokat említek, de jó, hogyha tudják, hogy 2007-ben a kiadásunk 21 millió forint volt, a bevételünk pedig 19,4 millió, és ebből az adakozás kb. a fele volt. Az adakozás helye ideje elsősorban a templomi istentisztelet, hiszen ez az alapvető témánk: a gyülekezet válasza nemcsak imádságban és nemcsak énekben, tehát nemcsak szavakkal történik, hanem adakozásban is.

4 Végül tegyük fel a negyedik kérdést: **mi a forrása és mi a mértéke az adakozásnak?** Szintén itt, az 1Kor 16. részben, a 2. versben ezt olvassuk: „*A hét első napján mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle...*”

◆ A forrás tehát a gyülekezet tagjainak adakozása. De tulajdonképpen Isten a forrása!

Hiszen mi mindent Istentől kapunk. Istentől kapjuk az egészséget, hogy dolgozhatunk. Istentől kapjuk a tehetséget arra, ha valamilyen munkát el tudunk végezni. Isten általános kegyelme az, hogy képesek vagyunk bizonyos dolgok elvégzésére, aminek nyomán pénzt tudunk keresni.

Egy helyen – igaz, más összefüggésben – Pál apostol felteszi a kérdést, hogy „*Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?*” (1Kor 4,7) Mi, amikor az anyagi javainkra tekintünk, akkor úgy tekintünk rá, mint hogyha a saját ügyességünkkel, a saját tehetségünkkel, a saját tudásunkkal, a saját szorgalmunkkal szolgáltunk volna rá. De igazából ami anyagi javunk van – sőt, általában is: ami testi-lelki javunk van –, az minden Isten ajándéka, az utolsó fillérig! Ebből tudunk mi valamit visszaforgatni. *Mid van, amit nem kaptál volna? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel vele? Az Úrral dicsekedj! Ótőle kaptad!*

◆ És mi a mérték? A mérték az, amit olvastam: ami telik tőle. Se több, se kevesebb! Ez nagyon fontos!

→ Az is fontos, hogy „se több”. Van, amikor vissza kell fogni a túl nagy lelkesedést.

Pál apostol éppen ezt írja a 2Kor-ban: Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs. Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen; amint meg van írva: „*Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak*

nem lett kevesebbje.” (2Kor 8,12-15). Ez a manna összegyűjtéséről szól; az idézet az Ószövetségből (2Móz 16,18) való.

Tehát Pál apostol korában egyes gyülekezetek annyira felbuzdultak az adakozásra a jeruzsálemi szegények iránt, hogy tulajdonképpen az már a saját kárukra volt. Ezért mondja Pál apostol, hogy *„mindenki aszerint adjon, amije van, és ne aszerint, amije nincs. Mert az, hogy nekik jobb legyen, az ne járjon azzal, hogy nektek pedig nyomorúságotok legyen”*.

Ez az egyik oldal.

→ A másik oldal viszont az, hogy ne legyen kevesebb se, mint ami telik tőle. Megint az 2Kor 9-re utalok: *Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat* (2Kor 9,6).

Erre a „se kevesebb”... iránymutatást ad az Ószövetség, amikor elrendeli Mózesen keresztül Isten a tized gyakorlását (3Móz 27,30; 4Móz 18,21; 5Móz 14,22-29; 1Móz 14,20; 5Móz 14,22).

Mi az Újszövetség idejében élünk, bennünket az ószövetségi törvények már nem kötnek, de hívő testvérek között általánosan gyakorolt szokás az, hogy tizedüket elkülönítik Isten céljaira, és azt vagy ilyen, vagy olyan módon azoknak juttatják, akik arra rászorulnak.

De nagyon fontos a mérték olyan szempontból is, hogy ne kényszerből történjék! Ne érezze senki úgy, hogy „illendő lenne ennyit és ennyit adnom. Igaz, mintha a fogamat húznák, de azért illendő!” Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte a szívében. Ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti Isten!

Amikor felolvastam az ApCsel-ből, hogy a jeruzsálemi gyülekezet tagjai milyen közösségben voltak egymással, hogy a tehetősebbek eladták a földjüket, és letették az összeget az apostolok lába elé, akkor látjuk Anániást és Szafirát (ApCsel 5,1-12), akik ezt illendőnek tartották, de a szívük nem volt ott. Eladták a birtokukat, a felét pedig elvitték és letették az apostolok lába elé. Nem az volt a baj, hogy a felét, hanem az, hogy úgy mondták: ez az egész. Ebből lehet látni, hogy ők nem jókedvűen adakoztak, hanem kényszerűségből. A kényszerű adakozás nem kedves Istennek!

Mindenki annyit adjon, amennyi telik tőle, és annyit adjon, amennyit jókedvűen tud adni. Ez a két dolog az, ami meghatározza a mértéket.

A mértéknél mindig Istenre kell tekintetni. *Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre.* (2Kor 9,8).

Tehát amikor Isten bőséget ad, azt azért adja, hogy jócselekedetekre legyünk készek. Legyen tehetségünk rá, és legyen jókedvünk hozzá. De –

és ez az, amire különösképpen a hangsúlyt kell helyezni – az igazi indító ok, és ugyanakkor az igazi végeredmény nem más, mint a hála! A hála az én szívemben Isten iránt. Hogy Isten mindennel megajándékozott engem, hát hogyan adnék szívesen mások szükségére!

Ez a hála a szívemben hála indít másokat is az adakozásom nyomán: a másik szívében is megjelenik a hála Isten iránt. Ahogyan a 12 versben olvassuk (2Kor 9): *Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.*

Az igazi forrás és mérték tehát a hála!

Σ Láttuk tehát – röviden hadd foglaljam össze –, hogy az adakozás célja a szentek javát szolgálja: a helyi gyülekezet tagjainak javát, a más rászoruló gyülekezetek javát, de ugyanakkor nem feledkezünk meg, és nem vagyunk érzéketlenek a hitetlenek iránt sem. Az adakozás módja az, hogy rendben történjék. Az adakozás helye és ideje elsősorban a gyülekezeti istentisztelet, a vasárnapi istentisztelet. Az adakozás forrása és mértéke a tagoktól származik, kinek mije van, ami tulajdonképpen Istentől származik. A mérték pedig: ami telik tőle, jókedvűen.

! Befejezésül hadd mondjak még annyit, hogy az igazi forrás és az igazi mérték nem más, mint Jézus Krisztus keresztje. *Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.* (2Kor 8,9)

Igen! Lehet beszélni adakozásról, így, szó szerinti értelmében, fizikai értelemben, de nem véletlen, hogy Pál apostol az adakozást nagyon sokszor lelki értelemben is érti, hogy mit és kinek adunk, hogy önmagunkat adjuk az Úrnak. Erre is utal: „*És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából.*” (2Kor 8,5), és ez a lényeg! Isten Jézus Krisztusban mindenét odaadta nekünk.

Mi vajon hajlandók vagyunk-e a szívünket odaadni Jézus Krisztusnak? Ő annyira szeretett bennünket, hogy a kereszten az életét letette a mi bűneinkért. Vajon hálából odaadjuk-e önmagunkat Neki, hogy Ő legyen a mi személyes Megváltónk és Urunk? Mert hiszen megvásárolt bennünket a saját vére árán! Nem aranyon és ezüstön, hanem drága áron, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén váltattunk meg atyáinktól örökölt hiábavaló életmódunkból (vö. 1Pt 1,18-19).

És hogyha mindez így megtörténik, akkor előbb-utóbb a pénztárcánk is meg fog térni.

Talán furcsa volt a cím, hogy „A gyülekezet válaszol – adakozásban”. Hogy a gyülekezet válaszol énekben és imádságban, az világos, ezt látjuk, hogy ez valóban válasz, de úgy válik a gyülekezet válaszává az adakozás is, hogyha ismerjük és szívükbe fogadjuk ezt az Igét!

Hadd olvassam a mai istentisztelet során már harmadjára is ezt az Igét, hogy ezzel menjünk haza: *Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.*

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Magasztalunk Téged az önmagad megüresítéséért, a Jézus Krisztusban. Köszönjük, hogy Ő vállalta az alászállást karácsonykor, a vállalta nagypénteken. Köszönjük, Urunk, hogy vállaltad a szenvedést, a megaláztatást, a kereszthalált. Mindezt azért, hogy bennünket felemeljél, hogy mi a Te szegénységed által meggazdagodjunk. Urunk! Köszönjük azt, hogy ha Te megszólítasz bennünket, akkor mi tudunk válaszolni. Ha Szent Lelked munkálkodik bennünk: énekben és imádságban, és tudunk válaszolni adakozásban is. Légy áldott érte, hogy van miből adnunk, mert ez is a Te ajándékod. Urunk! Hadd könyörögjünk most másokért, hiszen nemcsak testi szükségek vannak, hanem vannak lelki szükségek is. Hadd könyörögjünk a gyászolókéért, akik az elmúlt héten temették el szerettüket. Hadd könyörögjünk értük, hogy ne azt lássák ebben a temetésben, hogy valamit elvettél tőlük, valakit elvettél tőlük, hanem láthassák meg, hogy Te ajándékozó Isten vagy, Aki életet, örökéletet akarsz adni nekik. Urunk! Így bizzuk Rád a betegeket, akik betegágyon fekszenek. Így bizzuk Rád azokat, akik lelki nyomorúságban vannak, akik bizonytalanok, akik aggodalmaskodók, akik a jövőtől félnek. Így bizzuk Rád azokat is, akik a múlton rágódnak, mert nem tudnak napirendre térni a bűneik felett, vagy mások bűnei felett. Urunk! Adj bűnbocsánatot, és adj reménységet! Bűnbocsánatot a múlt felől, és reménységet a jövő felől! És adj felszabadulást, hogy a jelenben tudjunk szeretni, hogy tudjunk adakozni azok számára, akik rászorultak! Kérünk, hogy így vezesd a mi gyülekezetünket, és így vezesd a mi Magyarországi Református Egyházunkat! Kérünk szerte a világban minden gyermekedért, hogy engedelmes gyermeked lehessen! És kérünk ezért a nyomorúságban lévő világért, hogy rádöbbenjen arra, hogy kitől származik az igazi, egyetlen jó, és hogy megadhassa magát minél több ember a Te szeretetednek. Így vigyázd a mi lépteinket, és így vezess bennünket a cél felé. Kérünk, hogy hallgasd meg a mi csöndben elmondott imádságainkat is!

Ámen.